

CLARE DONOGHUE

‘Overtuigend en
verontrustend.
Een auteur om in
de gaten te houden.’

DAVID HEWSON

KEER NIET TERUG

THRILLER

Clare Donoghue

Keer niet terug

De Fontein

Proloog

17 april – donderdag

Maggie probeerde te rennen, maar ze had geen gevoel in haar voeten. Bij elke stap die ze zette werd de lucht uit haar longen geperst en voelde ze haar warme adem tegen haar wangen. Hij was vlak achter haar. Ze kon hem ruiken, een aardse, dierlijke lucht die haar door een doolhof van hagen, bomen en bakstenen muurtjes op de vlucht deed slaan. Ze naderde een rode deur waarvan de bladderende verf – van afgrijzen, leek het wel – rond de deurknop opkrulde. Toen ze haar hand ernaar uitstreckte, begon hij te trillen en te beven. Even later was de deurknop verdwenen. Ze gilte zichzelf wakker en lag met brandende longen na te hijgen.

Kreunend kromde ze haar rug en probeerde de nachtmerrie uit te bannen. Nog geen straatverlichting drong tot de inktzwarte duisternis van haar kamer door. Haar tong lag zwaar en dik in haar mond. Herinneringen aan de vorige avond flitsten als beelden van een toverlantaarn door haar hoofd. Had ze veel gedronken? Ze meende van niet. Ze was bij hem thuis geweest. Ze hadden gegeten. Hij was kwaad geworden. Er was een worsteling geweest. Daarna niets meer, leegte. Ze ontspande haar spieren, trok haar benen op en tastte om zich heen naar het dekbed. Haar handen voelden zwaar aan. Ze dreigde weer in slaap te vallen, werd terug de duisternis in getrokken. Ze wilde eraan toegeven, maar ze had het koud en tegelijkertijd zweette ze, haar huid voelde klam aan onder haar pyjama. Terwijl ze haar handen over het ijskoude bed liet gaan, werd ze zich bewust van een vertrouwde geur. De geur van aarde – het gazon in de voortuin van haar ouders als het geregend had. Haar hartslag

versnelde, pijn verspreidde zich door haar lichaam en snoerde haar keel dicht.

Dit was haar bed niet.

Ze ging rechtop zitten in het donker en betastte haar gezicht. Haar huid was koel, glibberig, vreemd. 'Hè?' Ze draaide haar hoofd de ene kant op en daarna de andere, maar nergens kierde licht dat de duisternis verzachtte. 'Ik zie niets. Alsjeblieft, help!' Ze viel weer stil. Haar borst ging op en neer. De woorden hadden gedempt geklonken en waren bijna onverstaanbaar door haar logge tong. Ze luisterde. 'Wat gebeurt er toch met me?' Maggie proefde gal. Haar mond stroomde ermee vol en de adrenaline joeg door haar lijf. Ze probeerde te gaan staan, maar stootte met haar hoofd tegen iets aan. Haar hele lichaam beefde, haar tanden beten haar tong vast. Ze leunde naar achteren en stak haar armen omhoog tot ze een oppervlak bereikten dat plat en hard aanvoelde, als marmer. Ze zette kracht, maar er was geen beweging in te krijgen. Ze liet haar handen zakken en wiegde heen en weer. 'Het komt goed, het komt goed.' Ze trok haar knieën op tegen haar kin, sloeg haar armen om haar benen, en zo hield ze zichzelf vast. Haar hoofd deed pijn toen ze probeerde haar gedachten te ordenen. Dit gebeurde niet echt. Ze droomde nog steeds. Ze begon te tellen, negeerde haar pijnlijke botten en slepende stem en hoe verder ze kwam, hoe trager haar ademhaling werd.

Toen ze voldoende was bedaald en niet meer zo trilde, draaide ze zich om tot ze op handen en knieën in de lege ruimte zat. God, ze hoopte maar dat de ruimte leeg was. Het tellen hielp weliswaar, maar niet genoeg – ze had meer nodig, de stilte moest doorbroken worden. Terwijl ze als een kreeft zijwaarts kroop, zong ze een liedje. *Schaapje, schaaapje, heb je witte wol?* Haar stem beefde. Ze sloot haar ogen en dwong zichzelf door te gaan. *Ja... Ja baas, ja baas, drie zakken vol. Eén voor de meester en één voor zijn vrouw...*

Ze stokte. Haar hoofd bonkte op het ritme van haar stem toen haar heup tegen iets hards aan stootte. Met haar handen plat op de grond kroop ze verder, steeds met haar vingers tastend over de koele ondergrond tot ze een hoek bereikte, en daarna nog een, en nog een, tot ze uiteindelijk op de laatste van de vier muren stuitte die haar omsloten. Ze boog verder naar voren, drukte haar neus tegen het ijskoude opper-

vlak en ademde diep in. Grond, modder – het was aarde, ingeklonken aarde, zorgvuldig gladgemaakt. ‘Nee, nee...’ Paniek legde haar het zwijgen op en priemde als een glasscherf in het gevoelige weefsel van haar keel. Een beeld van een graf doemde voor haar op. Ze begon te gillen, niet meer in staat om rationeel te denken.

Ze gilte en gilte, tot ze niet meer wist dat ze gilte.

1

22 april – dinsdag

‘Ik weet het,’ zei ze, in afwachting van het vervolg van de preek die ze maar al te goed kende. ‘Ja, mam, daar ben ik me van bewust.’ Jane keek naar het klokje rechtsonder op haar computerscherm. ‘Dat vind ik ook. Ik bel je zodra ik hier wegga.’ De seconden tikten voorbij. ‘Ja, er liggen schone in zijn kamer.’ Ze weerstond de neiging met haar vingers op haar bureau te trommelen. ‘Ja, waar ze altijd liggen.’ Jane merkte dat er al een paar collega’s meeluisterden. ‘Niets, nee, ik hoorde niets, sorry – ja, je hebt gelijk. Ik ben niet laat thuis.’ Het gesprek was bijna afgelopen. Hoopte ze. ‘Voor achten. Ja. Oké. Ja, goed. Bedankt mam. Dag.’

Brigadier Jane Bennett zette de telefoon terug op de lader, sloot haar ogen en liet haar hoofd met een plof op haar bureau neerkomen.

Haar moeder vond het niet erg om op Peter te passen. Helemaal niet zelfs. Ze wilde graag helpen, zei ze. Jane zou die woorden op haar moeders grafsteen laten zetten. ‘Celia Bennett, liefhebbende echtgenote, moeder en grootmoeder – Wilde graag helpen’. Bij die gedachte kon Jane haar schouders ontspannen en glimlachen. Dat haar moeder zojuist tien minuten lang tegen haar aan had gekletst was gewoonte geworden. De hulp waartoe ze altijd bereid was, gaf haar moeder het voorrecht te zeuren en te zaniken, hoe vaak en wanneer ze ook maar wilde. Dat vond Jane niet erg. Door haar onregelmatige werktijden kon ze haar zoon nu eenmaal niet de structuur bieden die hij nodig had. Ze kon er niet altijd zijn, dus elke steek onder water, bedekte kritiek of openlijke aanval van haar moeder onderging ze zonder morren. Het was het waard.

Ze richtte haar hoofd op en bracht haar pony weer op orde. Het was een bloedhete dag geweest, maar nu begon het af te koelen. Ze draaide zich om, haalde haar jasje van haar stoel en trok het aan. In juni werd Peter acht. Als Jane hem aankeek, zag ze de altijd hongerige, mollige baby met rode toet voor zich die hij geweest was. Dat was voor er autisme bij hem was vastgesteld, en dus voor er een verklaring was gevonden voor de onzichtbare wand die moeder en kind leek te scheiden. Acht jaar. Ongelooflijk. Ze zou een partijtje voor hem moeten organiseren, met zijn vriendjes en vriendinnetjes. Haar moeder zou helpen. Jane rolde met haar ogen. Het was een reflex, een inspelen op wat haar moeder zou gaan zeggen. Ze drukte op de uitknop van haar laptop en wachtte tot het scherm zwart werd.

Nog een korte vergadering met de afdelingshoofden en een briefing van haar eigen team en dan kon ze naar huis. Ze schoof de laptop in haar tas, keek wat er aan dossiers op haar bureau lag en koos er een paar uit die ze thuis zou moeten lezen. Zodra de briefing voorbij was, wilde ze weg. Peter had al een verhaaltje uitgekozen voor vanavond als hij in bed lag. Een verhaaltje dat Jane hem beloofd had voor te zullen lezen. Haar ogen bleven rusten op het bijgewerkte dossier over de zaak-Stevens. Ze schudde haar hoofd. Een seriemoordenaar in Lewisham. Vijf vrouwen dood. Ze kon het nog steeds niet bevatten. De dader zat al twee maanden achter de tralies, toch was de zaak nog niet gesloten. Nog steeds niet.

Ze moest nog één meisje vinden.

Het gezicht van de jonge vrouw volgde Jane als een schaduw overal waar ze ging. Ze stopte het dossier en twee memorysticks in haar tas. Het zou nog maanden – nee, jaren – duren voor zij en haar team de beelden kwijt waren die op hun netvlies stonden gebrand. De muren van de kleine twee-onder-een-kapwoning van de moordenaar hadden behangen kunnen worden met alle foto's die ze in zijn doka hadden aangetroffen. Van de meeste slachtoffers kende Jane de namen en de gezichten goed, maar er waren ook foto's bij van onbekende meisjes. Zij had als taak achter hun identiteit en verblijfplaats te komen, en zich ervan te vergewissen dat ze alleen maar gefotografeerd waren. Twee meisjes had ze gevonden, levend en wel. Maar het derde meisje? De tijd zou het leren. Jane keek op en zag haar baas,

inspecteur Mike Lockyer, op haar afkomen. Hij beantwoordde haar glimlach, maar met zijn bleke huid en donker omrande ogen straalde zijn gezicht iets anders uit.

‘Jane,’ hij liet zijn armen op het wandje rusten dat haar bureau van de rest van het kantoor scheidde, ‘hoe ver ben je met de zaak-Schofield?’

‘Die is zo goed als opgelost, meneer,’ zei ze, en ze pakte het betreffende dossier van haar bureau. ‘De echtgenoot is beneden, in het cellenblok. Ik denk niet dat het moeilijk zal zijn om hem aan het praten te krijgen.’ Ze keek Lockyer aan, die knikte, met zijn vingers langs zijn wenkbrauw streek en zijn oog uitwreef. Hij was afgefallen en zag eruit als een laken dat te lang in de droger heeft gezeten: verkreukeld.

‘Dus je gaat morgen met hem verder?’ vroeg hij, maar hij keek haar al niet meer aan, zijn aandacht was elders.

‘Ja, of eigenlijk wilde ik Chris het verhoor laten doen,’ antwoordde ze terwijl ze het dossier teruglegde en de hoeken gladstreek. Ze zag dat het hem niet interesseerde. Sinds hij drie weken geleden weer was begonnen, was er nauwelijks iets uit zijn handen gekomen.

Hij schudde zijn hoofd en staarde in de verte. ‘Dat lijkt me niet gepast, Jane, jou wel? Als Schofield eenmaal heeft bekend misschien wel, maar om het in dit stadium aan Chris over te laten – voordat we weten of we genoeg bewijs hebben voor een veroordeling, ook als hij níét bekend – gaat wel erg ver. Het verbaast me dat je bereid bent dat risico te nemen, als je bedenkt hoe die man zijn vrouw heeft toegetafeld. Heb je de foto’s van de plaats delict eigenlijk wel gezien?’

Jane leunde achterover in haar stoel. Zijn woorden raakten haar niet echt, ook zijn vermanende toon en het oordeel dat erin besloten lag deerde haar niet. Het was de blik in zijn ogen die maakte dat ze niet meteen reageerde. Ze wist dat hij moeite had om de gebeurtenissen rond de zaak-Stevens te verwerken, maar wat kon zij eraan doen? Hij wilde er met haar niet over praten, nu niet en eerder ook niet. Hij had haar niet in vertrouwen genomen en dat had haar gekwetst. Meer dan ze wilde toegeven. Ze had altijd aangenomen dat er meer tussen hen was dan alleen een werkrelatie, dat hij haar respecteerde, haar als een vriendin beschouwde. Maar zijn gedrag had haar op beide pun-

ten in het ongelijk gesteld. Als een zombie met zwart omrande ogen en een lege blik waarde hij de laatste tijd op het bureau rond. Bijna al haar collega's hadden er van hem van langs gekregen. Maar Lockyer was nu eenmaal de baas en niemand keek ervan op als zijn bulderende stem overal in de burelen van de moordbrigade van Zuidoost-Londen te horen was. Maar nu liet hij zich gaan over een kleinigheid en daarbij zag hij iets cruciaals over het hoofd. De afgelopen weken had zij hem steeds uit de wind gehouden, maar zijn gedrag was niet onopgemerkt gebleven. Roger, de baas van de moordbrigades van Lewisham, had Jane al een keer bij zich geroepen en haar opgedragen hem in de gaten te houden.

'Geen probleem, meneer,' zei ze nu. Haar stem klonk kalm en beheerst. 'Ik zal het eerste verhoor doen met Chris erbij, en als Schofield bekend kan Chris het overnemen maar blijft hij onder mijn supervisie.' Ze wachtte op een reactie, of een teken dat hij haar gehoord had, maar het bleef stil. 'Is dat akkoord wat u betreft?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Het is jouw zaak, Jane. Doe maar wat je goeddunkt, je hebt geen begeleiding nodig. Ik hoef geen details te weten, zorg nou maar dat het in orde komt. Ik heb al genoeg aan mijn hoofd.' Hij streek met zijn handen door zijn haar en trok het naar beneden, over zijn vale gezicht. 'Ik zie je bij de briefing.' Na deze woorden draaide hij zich om, liep naar zijn kamer en trok de glazen deur achter zich dicht. Door zijn raam was de ondergaande zon te zien. Roerloos zat hij achter zijn bureau, zijn gezicht een silhouet in het vallende duister. Jane kon haar blik niet van hem losmaken. Ze vroeg zich af hoelang haar baas het nog zou volhouden zich door boosheid en wroeging te laten beheersen.

Net toen ze was opgestaan om weg te gaan, ging haar mobiel. Ze keek op het schermpje. Het was Sue, een collega, al was ze inmiddels gestopt met werken. Ze hadden elkaar in geen maanden gesproken. Jane keek op de klok die midden in de kantoortuin aan een pilaar hing. Het was tien over zeven. Nog even en Peter zou naar bed gaan. De telefoon leek steeds harder te rinkelen, alsof het ding haar besluiteloosheid aanvoelde. 'Nou, oké,' zei ze terwijl ze weer op haar stoel neerplofte. 'Sue, hallo. Hoe gaat het?' Er kwam geen reactie. 'Hallo?' Ze spitste haar oren om de gedempte geluiden aan de andere kant

van de lijn op te vangen. Toen hoorde ze haar snuiven. ‘Sue, wat is er aan de hand?’

‘Mark.’ Het was eerder snikken dan praten. ‘Hij is weg.’

Jane was blij dat ze toch had opgenomen, tegelijkertijd knaagde een schuldgevoel omdat ze Peter voor het slapengaan geen verhaaltje zou voorlezen. Als ze geluk had, zou ze net op tijd thuis zijn om hem een nachtzoen te geven. ‘O Sue, wat erg. Wat is er gebeurd?’ vroeg ze, achteroverleunend. ‘Ik wist niet dat jullie weer problemen hadden.’

‘Wat? Nee, Jane, dat is het niet. Hij is weg. Er is bloed, Jane... Mark is verdwenen.’

Lees verder in *Keer niet terug*.

Voor mijn familie en vrienden:
jullie steun is van onschatbare waarde.

Eerste druk april 2018

Oorspronkelijke titel *No Place to Die*

First published 2015 by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers Limited, London

Copyright © 2015 Clare Donoghue

The moral right of Clare Donoghue to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Caecile de Hoog

Omslagontwerp Baqap

Omslagillustratie © Shutterstock.com

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3579 8

ISBN e-book 978 90 261 3580 4

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.